

Hukattu herkkyyys

Raadollisen rehellinen tarina riippuvuuksista
anteeksiantoon

Johanna Kivikallio

Hukattu herkkyys

Raadollisen rehellinen tarina riippuvuuksista
anteeksiantoon

Johanna Kivikallio

Hukattu herkkyy

Raadollisen rehellinen tarina riippuvuuksista
anteeksiantoon

© 2022 Johanna Kivikallio

Kannen suunnittelu: Johanna Kivikallio

Sisuksen taitto: Johanna Kivikallio

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-6563-0

Omistuskirjoitus

Olen kirjailijana ottanut oikeuden kirjoittaa tapahtumat sellaisina kuin ne minun muistoissani näyttäytyvät.

Tapahtumat eivät tule kulkemaan kronologisessa järjestyksessä, eivätkä ne edusta absoluuttista totuutta. Niistä tulee puuttumaan yksityiskohtia ja koko tarinan sisällöstä puuttuu myös kokonaisia ajanjaksoja, vuosia ja suuria elämäntapahtumia.

Kuten aina, niin myös tällä tarinalla on toinenkin puoli.

Kaikella rakkaudella,

Johanna

*Olen pieni tyttö, täynnä rakkautta ja iloa. Kuljen alastomana
ollen osa ympäröivää luontoa. Poseeraan kukkaseppele
päässäni vailla minkäänlaista häpeää, vailla pelkoa. Ei ole
mitään pelättävää, elämä on tässä ja nyt, minua varten.
Rakastan vettä, kuraa, ruohoa, heinää, kukkia, kaikkea mitä
olen. Ihailen hassuttelevaa isääni ja suukottelen äitiäni
suoraan suulle.*

*Kuljen niityillä, pelloilla, metsäpoluilla. Voi miten minä
rakastankaan luontoa, sen kaikkeutta ja sitä, että saan olla
osa sen ihmeellisyyttä. Tutkin käsilläni kaikkea, käteni ovat
jotenkin erityiset, vahvat. Kuin mamilla. Hänen kätensä
puhuivat hänelle. Muistan itseni nauravaisena,
puhdassydämisenä, kilttinä ja viattomana, äärimmäisen
herkkänä, ujonakin.*

*Kaihoan tuota kaikkea minussa, mihin se katosi. Mihin
katosivat kaikki kaunis ja herkkä.*

Y K S I

Synnyin ihan tavalliseen perheeseen 70-luvun loppupuolella. Aikana, jolloin takapenkillä ei käytetty turvavöitä, kodeista löytyi korkeintaan yksi lankapuhelin, irtokarkkeja ostettiin kioskista penneillä ja viikon kohokohtana pidettiin saunavuoroa taloyhtiön ummehtuneessa kellaritilassa. Minun perheeseeni kuului äiti, isä, isovelj ja koira.

Isälläni ja minulla on aina ollut erityinen suhde. Meitä on yhdistänyt hyvin voimakkaasti jokin sanaton, toista kunnioitava yhteys. Olin isin pikkutyttö ja voi kuinka minä nautin niistä aamuista, kun me hulluttelimme minun joka aamuksen sukkahousu -episodin ympärillä. Isi nosti minut rippineulokisten sukkahousujeni kuminauhavyötäröstä ilmaan, niin korkealle, että housut asettuivat varmasti riittävän hyvin myös

haaroista. Sen jälkeen hän vei minut autolla tarhaan. Matkaa meiltä ei tarhalle ollut kuin parisataa metriä, mutta meillä oli tapana kiertää muutama kortteli. Muistan vieläkin sen lämpimän auton tuoksun, johon sekoittui vaseliinin tai jonkin konerasvan tuoksu isin työvaatteista. Tunsin itseni prinsessaksi saadessani isin jakamattoman huomion noina upeina aamun hetkinä. Tottahan minä äitiäkin rakastin, mutta hän oli erilainen, järkevä, kuvankaunis, maltillinen, luotettava.

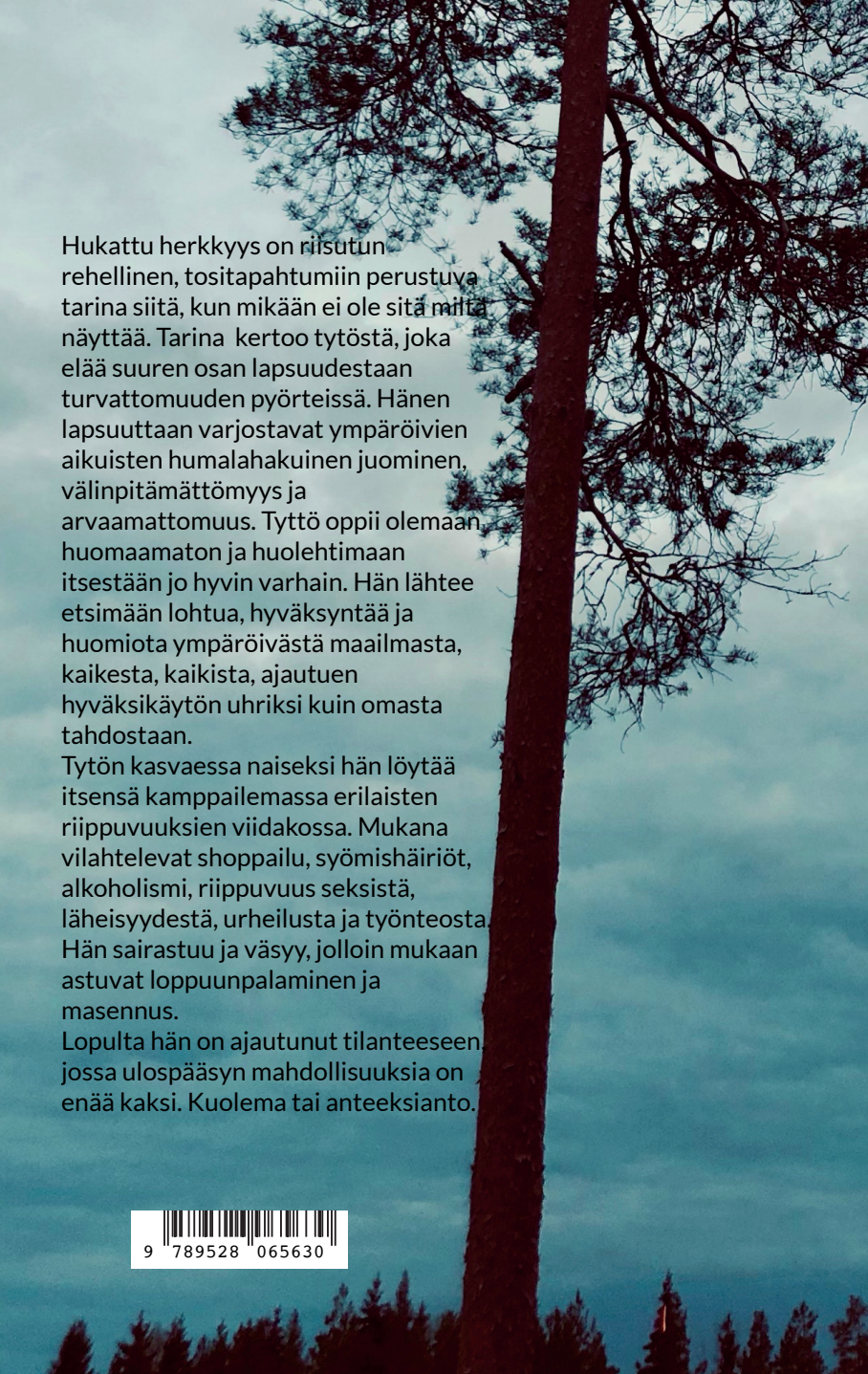
Varhaislapsuuteni vietin, sittemmin pahamaineiseksi muodostuneessa, lähiössä, jossa ajan henkeä uhkuvat betoniset kerrostalot koristivat toinen toistaan. Näiden betonibunkkeiden keskeltä löytyi hiekkalaatikko ja keinut lapsille.

Ystävystyin hyvin pienenä taaperona naapuritalon tytön kanssa, joka oli minua hieman vanhempi. Monesti minua vähän harmitti kun hän oli niin taitava monessa asiassa. Hän osasi tehdä hienoja kärrynpyöriä ja lauloi kuin enkeli, soitti pianoakin. Minä yritin ja yritin harjoitella yhtä taitavaksi kärrynpyörän tekijäksi kuin hän, mutten koskaan onnistunut.

Olin arka. Hän ei ollut.

Minä koin olevani etuoikeutetussa asemassa, koska meillä oli isäni suvun omistuksessa oleva kesämökki, jonne saatoimme viikonloppuisin ja loma-aikoina paeta karua lähiöelämää. Siellä totuin siihen, että ympärilläni on aina paljon ihmisiä, eloisia, koväänisiä, humoristisia, vähän vinksahaneitakin.

Minä olin pienestä asti hiljainen, herkkä, ujokin ja nautin mökkeilystä. Siellä minä sain, minulle luonteenomaisesti, nauttia sivusta seuraajan, kuuntelijan, tarkkailijan roolista. Kukaan ei odottanutkaan minulta muuta. Opin yhä taitavamaksi roolissani. Tarkkailijana oleminen tuntui turvalliselta. Sain rauhassa imeä itseeni muiden energioita, ajatuksia, mielialoja ja ikäänkuin hiljaisesti opiskella sivusta seuraamalla tutkimaan ihmisiä. Katsomaan heidän sisäänsä ilman sanoja. Mielenkiintoista. Ihmiset ovat mielenkiintoisia. Eniten nautin kuitenkin luonnosta ja sen tuomasta vapauden tunteesta. Sain kulkea vapaana mutaisia metsäpolkuja paljasjaloin, tuntea kuinka märkä muta pursusi varpaiden väleistä kylmän liman lailla, tuntea sammalen pehmeiden, pistelevät havunneulasen, polttomuurahaiset ja kuivan ruohon jalkojeni alla. Luonnossa olin yhtä vapaa kuin koiramme. Tunsin jännää yhteyttä koiriin, ne olivat samalla tapaa herkkiä ja rehellisiä, aitoja. Meidän koiramme oli vapaa sielu. Se kulki omia

Hukattu herkkyys on riisutun rehellinen, tositaapahtumiin perustuva tarina siitä, kun mikään ei ole sitä milta näyttää. Tarina kertoo tytöstä, joka elää suuren osan lapsuudestaan turvattomuuden pyörteissä. Hänen lapsuuttaan varjostavat ympäröivien aikuisten humalahakuinen juominen, välinpitämättömyys ja arvaamattomuus. Tyttö oppii olemaan huomaamaton ja huolehtimaan itsestään jo hyvin varhain. Hän lähtee etsimään lohtua, hyväksyntää ja huomiota ympäröivästä maailmasta, kaikesta, kaikista, ajautuen hyväksikäytön uhriksi kuin omasta tahdostaan.

Tytön kasvaessa naiseksi hän löytää itsensä kamppailemassa erilaisten riippuvuuksien viidakossa. Mukana vilahtelevat shoppailu, syömishäiriöt, alkoholismi, riippuvuus seksistä, läheisyydestä, urheilusta ja työnteosta. Hän sairastuu ja väsyy, jolloin mukaan astuvat loppuunpalaminen ja masennus.

Lopulta hän on ajautunut tilanteeseen, jossa ulospääsyn mahdollisuuksia on enää kaksi. Kuolema tai anteeksianto.

9 789528 065630